

És el moment

Un relat de: [I.G.Dilmer](#)

És el moment. Em colpeja el missatge dins el cap tot just abans que soni l'alarma. És el moment, recito en veu alta.

Desperto dins el petit cubicle que d'ençà d'uns mesos és la meva presó disfressada d'habitació de salvament. L'atzar o la fortuna, a més d'un petit nombre d'homes intocables que ens tracten com a nombres, foren els que decidiren que tenia dret a sobreviure. Si la mare m'haguera parit mesos abans, molt diferent exposaria el dia d'avui.

Miro l'estança, petita, blanca, freda, buida. Les poques pertinences que em queden ja deuen ser a lloc. Totes no. Davant meu, el meu últim tiberi aquí. Una petita càpsula, el meu esmorzar. Suposadament exquisit, amb aroma a peix. Aconseguida per un intercanvi de favors. Una càpsula amb dubtós gust per un millor seient en una càpsula diferent, una càpsula de transport.

Em miro el minúscul àpat i encreuo els dits perquè tant de temps ingerint ultra processats diminutament insípidos no hagi atrofiat les meves ancianes papil·les gustatives.

Decideixo tancar els ulls, col·locar la píndola sobre la llengua i fer un acte de reminiscència.

El lleu i llunyà regust a peix em duu fins a la cuina del pare on ell, amorós, em permetia a mi, que aleshores tot just mesurava el metre, ajudar-lo a fer el dinar. L'observo dins el meu cap situant gràcilment els espets lleument enfarinats dins el robot de cuina mentre m'explica com la seva àvia situava aquells primers i petits peixos de forma desendreçada dins una paella plena d'oli d'oliva verge ben rogent. Descriu amb nostàlgia i delicadesa com mentre els peixos xapotejaven dins l'oli, la cuina i els seus nassos s'omplien de l'aroma del cuinat. Tant era així, que sovint només de flairar-ho a vegades es donaven per dinats.

El toc d'un desconegut contra la porta em torna al cubicle. La seva neutra veu em recorda que és el moment.

Em dirigeixo a l'elevador sense acomiadar-me d'aquella llar d'enganyifa. I pujo fins al terrat. Observo ulls tristos, ulls porucs, ulls desesperançats. I entre tants ulls que es trepitgen l'ànima hi observo dues persones que s'agafen fort les mans i, enganxada al pit de qui dedueixo és sa mare, un nadó d'uns vuit mesos. No puc evitar etiquetar als pares d'imprudents, d'irresponsables, de pocavergonyes. A qui li passa pel cap tenir un fill en un món com aquest? I entre tanta ceguesa m'hi apropo neguitosa i hi veig allò que fa temps no havia vist. Ulls d'esperança. La veu neutra de fa una estona ens torna a avisar que és el moment. Ha arribat l'hora. Se'm fa un nus a la gola. Noto les galtes molles. Em fa preguntar en quin moment he començat a plorar. M'apropro al marge de l'edifici. Allà on arriba la vista només hi ha aigua. Sóc en aquell carrer que algú explicava que havia sigut el punt més alt de Cassà, ara, el més alt i baix alhora. Ja no quedava rastre de la punxa més alta de l'església.

És el moment, repeteixen. És el moment de partir. I no ho hauria de ser. Hauria d'haver sigut diferent. Haurien d'haver consentit la Terra i no ho van fer. No hauria d'haver hagut moment.